

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 934

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 noiembrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
433.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Ștefania-Gabriella Ferencz a funcției publice temporar vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor	2
434.	— Decizie pentru revocarea doamnei Gheorghita-Daniela Barbu din calitatea de membru al Consiliului de administrație și din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 45 din 14 octombrie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	3–16

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare, de către doamna Ştefania-Gabriella Ferencz a funcţiei publice temporar vacante din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general al Ministerului Transporturilor, Infrastructurii şi Comunicaţiilor

Având în vedere Adresa Ministerului Transporturilor, Infrastructurii şi Comunicaţiilor nr. 44.377 din 18 noiembrie 2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/19.246/A.T. din 18 noiembrie 2019, precum şi Adresa Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici nr. 54.277/2019,

în temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) şi art. 530 alin. (3) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Ştefania-Gabriella Ferencz, consilier parlamentar la Parlamentul României — Camera Deputaţilor, exercită cu caracter temporar, prin detaşare, funcţia publică

temporar vacantă din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general al Ministerului Transporturilor, Infrastructurii şi Comunicaţiilor, pe durata suspendării raportului de serviciu al titularului funcţiei publice.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

Bucureşti, 20 noiembrie 2019.
Nr. 433.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

pentru revocarea doamnei Gheorghişa-Daniela Barbu din calitatea de membru al Consiliului de administraţie şi din funcţia de preşedinte, cu rang de secretar de stat, al Agenţiei Naţionale pentru Ocuparea Forţei de Muncă

Având în vedere propunerea ministrului muncii şi protecţiei sociale, formulată prin Adresa nr. 407/V.V.A. din 19 noiembrie 2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/19.400/A.T. din 19 noiembrie 2019,

în temeiul art. 29 şi art. 31 lit. e) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, şi al art. 14 alin. (1) lit. d) şi al art. 21 alin. (2) din Legea nr. 202/2006 privind organizarea şi funcţionarea Agenţiei Naţionale pentru Ocuparea Forţei de Muncă, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Gheorghişa-Daniela Barbu se revocă din calitatea de membru al Consiliului de administraţie şi din funcţia de preşedinte, cu rang de secretar de stat, al Agenţiei Naţionale pentru Ocuparea Forţei de Muncă.

Art. 2. — La termenul prevăzut la art. 1, domnul Marcel-Dumitru Miclău, secretar general, exercită atribuţiile preşedintelui, cu rang de secretar de stat, al Agenţiei Naţionale pentru Ocuparea Forţei de Muncă, până la numirea conducătorului instituţiei, în condiţiile legii.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

Bucureşti, 20 noiembrie 2019.
Nr. 434.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 45**din 14 octombrie 2019**

Dosar nr. 1.000/1/2019

Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile, președintele completului
 Andreea Liana Constanda — judecător la Secția I civilă
 Lavinia Curelea — judecător la Secția I civilă
 Carmen Georgeta Negrilă — judecător la Secția I civilă
 Bianca Elena Țândărescu — judecător la Secția I civilă
 Mirela Vișan — judecător la Secția I civilă
 Sorinela Alina Macavei — judecător la Secția I civilă
 Simona Gina Pietreanu — judecător la Secția I civilă
 Mihaela Paraschiv — judecător la Secția I civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 1.000/1/2019 a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă raportat la art. XIX din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Laura-Mihaela Ivanovici, președintele Secției I civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizările conexe formulate de Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și Secția a IV-a civilă, în dosarele nr. 45.709/3/2017 și nr. 8.316/3/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „*prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, se aplică numai acțiunii directe privind soluționarea pe fond a notificărilor/cererilor de restituire/cererilor de acordare a măsurilor reparatorii în echivalent, fiind de strictă interpretare și aplicare sau se aplică și în privința acțiunilor prin care se solicită obligarea la soluționarea notificărilor/cererilor, de către entitățile investite cu soluționarea lor?*”, respectiv „*după apariția Legii nr. 165/2013, respectiv a prevederilor art. 33, 34 și 35, mai subzistă obligația entității investite conform legii de soluționare, pe cale administrativă, a notificărilor legal formulate, fie prin restituire în natură, fie prin acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, în condițiile neexercitării procedurii judiciare prevăzute de art. 35 din Legea nr. 165/2013?*”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar s-a depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, ce a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; apelantul-reclamant din Dosarul nr. 45.709/3/2017 a depus, în termen legal, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizărilor conexe privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizărilor conexe

1. Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a dispus, prin Încheierea din 19 februarie 2019, în Dosarul nr. 45.709/3/2017, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la prima chestiune de drept menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 4 aprilie 2019, cu nr. 1.000/1/2019, termenul de judecată fiind stabilit la 14 octombrie 2019.

3. La 9 aprilie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită, de către Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, prin Încheierea din 11 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.316/3/2018, cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea celei de-a doua chestiuni de drept menționate, sesizarea fiind înregistrată cu nr. 1.043/1/2019.

4. Președintele Secției I civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție, la momentul desemnării, prin tragere la sorti, a judecătorilor din completul pentru dezlegarea chestiunii de drept în Dosarul nr. 1.043/1/2019, a constatat că obiectul celor două sesizări pune în discuție o problemă de drept similară și a dispus conexasia celui de-al doilea dosar la Dosarul nr. 1.000/1/2019, cu consecința soluționării ambelor sesizări de către același complet.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizărilor Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

5. *Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare* (în continuare, *Legea nr. 165/2013*)

Art. 33. — „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și

de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1). Prin excepție, se analizează cu prioritate cererile formulate de persoanele certificate de entități desemnate de statul român sau de alte state membre ale Uniunii Europene, ca supraviețuitoare ale Holocaustului, aflate în viață la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi.”

Art. 34. — „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.

(4) Dosarele se soluționează în ordinea înregistrării lor la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, respectiv Secretariatul Comisiei Naționale.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), se soluționează cu prioritate:

a) dosarele în care Secretariatul Comisiei Naționale a solicitat documente potrivit art. 21 alin. (5);

b) dosarele în care, prin hotărâri judecătorești irevocabile/definitive, instanțele de judecată s-au pronunțat cu privire la existența și întinderea dreptului, precum și la calitatea de persoană îndreptățită;

c) dosarele constituite în baza cererilor formulate de persoanele prevăzute la art. 33 alin. (4);

d) dosarele în care s-au emis decizii privind propunerea acordării de despăgubiri/măsuri compensatorii de către Comisia specială de retrocedare a unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase și comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România.”

Art. 35. — „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(1) Litigiile privind modalitatea de aplicare a prevederilor prezentei legi sunt de competența secțiilor civile ale tribunalelor, indiferent de calitatea titularului acțiunii.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

III. Expunerea succintă a proceselor

Dosarul nr. 45.709/3/2017

6. Prin Sentința civilă nr. 350 din 26 februarie 2018, Tribunalul București — Secția a III-a civilă a respins, ca tardiv formulată, cererea reclamantului X, în contradictoriu cu pârâțul municipiul București, admitând excepția tardivității, invocată prin întâmpinare; totodată, a respins cererea aceluiași reclamant împotriva pârâtei Primăria Municipiului București, ca fiind formulată în contradictoriu cu o persoană fără capacitate procesuală de folosință, admitând excepția cu acest obiect, invocată din oficiu.

7. Pentru a statua cu privire la tardivitatea acțiunii formulate împotriva pârâtului municipiul București, tribunalul a reținut în esență că, în conformitate cu dezlegările din Decizia nr. 5 din 16 martie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 23 aprilie 2015 (în continuare, *Decizia nr. 5/2015*), este de principiu că actele procedurale trebuie întocmite cu respectarea condițiilor de formă și de fond existente la data efectuării lor.

8. De asemenea, tribunalul a reținut că, prin art. 35 din Legea nr. 165/2013, legiuitorul a instituit un termen de decădere de 6 luni de la data expirării termenelor prevăzute de art. 33 și 34 din același act normativ, în care persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești. Or, acest termen s-a împlinit în cauză la data de 30 iunie 2017, în timp ce cererea de chemare în judecată a fost înregistrată pe rolul instanței la data de 4 decembrie 2017, deci după expirarea termenului în care acesta era îndreptățit să solicite instanței soluționarea cererii formulate în temeiul Legii nr. 165/2013.

9. Tribunalul a apreciat că nu pot fi reținute susținerile reclamantului în sensul că termenul de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu ar fi aplicabil în cauză, întrucât acesta s-ar referi la situația în care se solicită ca instanța de judecată să soluționeze pe fond notificarea, în timp ce reclamantul nu a solicitat soluționarea pe fond a notificării, ci a cerut să se stabilească de instanță calitatea sa de persoană îndreptățită, iar pârâții să fie obligați să soluționeze notificarea.

10. Astfel, reclamantul a invocat în cauză prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, *Legea nr. 10/2001*), în sensul interpretat prin Decizia nr. XX din 19 martie 2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite (în continuare, *Decizia nr. XX/2007*).

11. Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamantul, apreciind că, în mod greșit, Tribunalul București a interpretat dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 în sensul că acestea își produc efectele și cu privire la acțiunile în justiție prin care persoanele îndreptățite solicită obligarea entităților investite să soluționeze notificările. Dreptul la acțiune conferit prin art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 este un drept material recunoscut printr-o normă imperativă, situație față de care trebuie reținut că acest text de lege se referă numai la ipoteza în care persoana care se consideră îndreptățită solicită instanței să soluționeze notificarea în locul entității investite cu respectiva notificare. Interpretarea contrară din sentința apelată încalcă principiul conform căruia „normele imperative sunt de strictă interpretare și aplicare” și principiul conform căruia „unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă”.

12. A mai criticat sentința atacată în sensul că aceasta a fost greșit întemeiată pe Decizia nr. 5/2015, deoarece prin acea decizie s-a stabilit asupra unei alte chestiuni de drept decât cea din prezenta cauză, care privește tardivitatea exercitării acțiunii prin care se solicită obligarea entității investite să soluționeze notificarea. De asemenea au fost încălcate deciziile Curții Constituționale nr. 744 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 11 februarie 2015, și nr. 428 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 7 august 2015, și Hotărârea-pilot pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Atanasiu*.

13. Ulterior, pe parcursul judecării apelului, apelantul-reclamant a solicitat sesizarea instanței supreme în temeiul art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, asupra următoarei probleme de drept: „prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 se aplică numai acțiunii directe privind soluționarea pe fond a notificărilor/cererilor de restituire/cererilor de acordare a măsurilor reparatorii în echivalent, fiind de strictă interpretare și aplicare sau se aplică și în privința acțiunilor prin care se solicită obligarea la soluționarea notificărilor/cererilor, de către entitățile investite cu soluționarea lor?”.

14. Prin încheierea din 19 februarie 2019 cererea a fost considerată admisibilă, astfel încât s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării.

Dosarul nr. 8.316/3/2018

15. Prin Sentința civilă nr. 1.319 din 5 iunie 2018, Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a respins, ca tardiv formulată, cererea reclamanților Y și Z, în contradictoriu cu pârâțul municipiului București, admitând în prealabil excepția cu acest obiect.

16. În motivarea sentinței s-a reținut că obiectul cauzei vizează obligarea pârâului la soluționarea notificării formulate în temeiul Legii nr. 10/2001, cu consecința emiterii în favoarea reclamanților a unei dispoziții cu propunere de acordare a măsurilor reparatorii sub forma punctelor în compensare, cererea cu acest obiect fiind formulată la data de 9 martie 2018.

17. Prin dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, legiuitorul a înțeles să reglementeze în mod expres un termen imperativ în interiorul căruia persoanele care se consideră îndreptățite în sensul Legii nr. 10/2001 aveau obligația de a se adresa instanței, limitarea în timp a posibilității exercitării acestui drept fiind în deplin acord cu motivele avute în vedere la

adoptarea Legii nr. 165/2013 și cu indicațiile trasate în cuprinsul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010 a Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*.

18. Pe cale de consecință, s-a reținut că acțiunea introductivă a fost formulată cu nerespectarea termenului de 6 luni, care a început să curgă de la data de 1 ianuarie 2017, când s-a împlinit termenul de 36 de luni prevăzut de art. 33 din Legea nr. 165/2013.

19. Cu privire la natura termenului de 6 luni au fost avute în vedere considerentele Deciziei nr. 25 din 16 aprilie 2018 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 6 iunie 2018 (în continuare, *Decizia nr. 25/2018*), prin care s-a statuat că termenele instituite de dispozițiile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 sunt termene procedurale legale, imperative sau prohibitive și absolute. Regulile de calcul al termenelor procedurale sunt prevăzute de art. 181 din Codul de procedură civilă, care constituie dreptul comun în materie, astfel încât, ori de câte ori legea nu prevede expres o altă regulă specială pentru calculul unui anumit termen, se vor aplica regulile generale instituite de acest text legal.

20. Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamanții, susținând, în esență, că instanța fondului a calificat în mod greșit cererea de chemare în judecată, cerere care nu a fost întemeiată pe prevederile art. 35 alin. (2) și (3), art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013, ci a fost întemeiată pe prevederile Legii nr. 10/2001, solicitându-se instanței să oblige entitatea investită de lege să emită dispoziție cu propunere de acordare a măsurilor compensatorii (cerere având ca obiect obligația de a face). Totodată, au arătat că dreptul de proprietate ce le este conferit de Legea nr. 10/2001 este imprescriptibil, actual, iar prin soluția primei instanțe li se încalcă dreptul de acces la justiție. Apelanții au solicitat anularea sentinței atacate și evocarea fondului de către instanța de apel, respectiv să se dispună obligarea pârâului municipiul București la emiterea dispoziției cu propunere de acordare de măsuri compensatorii, pentru imobilul în litigiu, în temeiul și în condițiile Legii nr. 10/2001.

21. Apelanții-reclamanți au formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, cu privire la următoarea chestiune de drept: „după apariția Legii nr. 165/2013, respectiv a prevederilor art. 33, 34 și 35, mai subzistă obligația entității investite conform legii de soluționare, pe cale administrativă, a notificărilor legal formulate, fie prin restituire în natură, fie prin acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, în condițiile neexercitării procedurii judiciare prevăzute de art. 35 din Legea nr. 165/2013?”.

22. Prin încheierea din 11 martie 2019, sesizarea a fost considerată admisibilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării.

IV. Motivele reținute de titularul sesizărilor, care susțin admisibilitatea procedurii

23. Prin încheierea pronunțată la 19 februarie 2019, în Dosarul nr. 45.709/3/2017, Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru următoarele considerente:

24. Cauza se află în curs de judecată, în ultimă instanță, respectiv în etapa procesuală a apelului, care este singura cale

de atac de reformare prevăzută în materia cererilor întemeiate pe Legea nr. 165/2013, conform art. 35 alin. (4) din acest act normativ special.

25. Un complet de judecată al curții de apel a fost investit cu soluționarea cauzei.

26. Soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept în discuție, având în vedere împrejurarea că prima instanță de fond, prin respingerea acțiunii, ca tardiv formulată, a stabilit incidența art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 în privința cererii de chemare în judecată, al cărei capăt de cerere secund a fost obligarea pârâtului municipiul București la soluționarea notificării, capăt întemeiat de reclamant pe Decizia nr. XX/2007 și pe dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

27. Or, această dispoziție judiciară a tribunalului constituie obiect al cererii de apel, apelantul-reclamant criticând *inter alia* greșita aplicare în cauză, de către instanța de fond, a dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, cu referire la o acțiune care nu ar fi vizat soluționarea directă a notificării, ci doar obligarea entității investite la soluționarea notificării.

28. Chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită are caracter de noutate.

29. Deși Legea nr. 165/2013 reprezintă un act normativ ce și-a pierdut caracterul de lege nouă, prin funcția și modul de reglementare, ea a devenit actuală, aplicabilitatea sa fiind amânată după expirarea termenelor noi puse la dispoziția entităților investite sau unităților deținătoare pentru soluționarea notificărilor, unele dintre aceste termene împlinindu-se, altele nefiind încă împlinite.

30. Problema în discuție este nouă, fiind derivată din acest act normativ a cărui aplicabilitate este nouă, fiind necesar a fi tranșată cu valoare de principiu, în contextul în care în procedura reglementată de dispozițiile Legii nr. 165/2013 se formulează numeroase cereri în instanță, întemeiate (și) pe acest act normativ special, care au ca obiect obligarea entităților investite la soluționarea notificărilor/cererilor.

31. Chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

32. Această chestiune de drept a constituit obiectul acestei proceduri speciale, în cadrul Dosarului nr. 328/1/2018 al instanței supreme, fără însă ca prin Decizia nr. 34 din 14 mai 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 6 iulie 2018 (în continuare, *Decizia nr. 34/2018*), să se fi tranșat pe fond această chestiune, în contextul în care sesizarea a fost respinsă ca inadmisibilă pentru motivul că soluționarea pe fond a respectivei cauze nu depindea de lămurirea chestiunii de drept în discuție.

33. Aceeași situație se regăsește și în privința Deciziei nr. 85 din 26 noiembrie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 22 ianuarie 2019 (în continuare, *Decizia nr. 85/2018*), decizie în cadrul căreia s-a stabilit că problema de drept în prezent discutată nu îndeplinea aceeași cerință de admisibilitate, respectiv dependența sa de soluționarea pe fond a respectivei cauze.

34. Prin încheierea pronunțată la 11 martie 2019, în Dosarul nr. 8.316/3/2018, Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă

a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru următoarele considerente:

35. Este îndeplinită condiția existenței unei cauze aflate în curs de judecată — litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea se află în curs de judecată, pe rolul Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

36. Este îndeplinită și condiția soluționării cauzei în ultimă instanță.

37. Tribunalul a fost sesizat cu o acțiune având ca obiect obligarea pârâtului municipiul București să soluționeze notificarea și să emită dispoziția cu propunere de acordare de măsuri compensatorii pentru imobilul notificat, acțiunea fiind întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001.

38. Curtea de Apel București urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care este definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 și art. 7 alin. (2) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, *Legea nr. 76/2012*).

39. De chestiunea de drept respectivă depinde soluționarea pe fond a litigiului.

40. Condiția este îndeplinită, deoarece dezlegarea dată de instanța supremă acestei chestiuni de drept se va regăsi în soluția ce va fi cuprinsă în dispozitivul deciziei ce urmează a fi pronunțată în cauză.

41. Astfel, tribunalul în mod greșit a soluționat procesul prin admiterea excepției de tardivitate întemeiate pe dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, considerând că este investit cu o acțiune întemeiată pe aceste dispoziții legale, deși în motivarea în fapt a cererii de chemare în judecată reclamantii au învederat că demersul judiciar a fost determinat de refuzul pârâtului de a-și îndeplini obligațiile ce decurg din Legea nr. 10/2001, au solicitat obligarea pârâtului la emiterea dispoziției cuprinzând propunerea de acordare a măsurilor compensatorii — deci cererea are ca obiect obligația de a face, respectiv obligarea pârâtului de a soluționa notificarea ce a fost formulată legal în condițiile Legii nr. 10/2001, și au indicat în mod expres că temeiul de drept al acțiunii este Legea nr. 10/2001.

42. Prin apelul formulat împotriva acestei sentințe, apelantii-reclamantii au contestat greșita admitere a excepției de tardivitate de către tribunal, au arătat că instanța de fond a calificat greșit acțiunea și a pronunțat hotărârea apelată cu ignorarea temeiului juridic indicat expres și a obiectului și au solicitat anularea în tot a sentinței apelate și evocarea fondului de către instanța de apel.

43. În aceste condiții, conform dispozițiilor art. 480 alin. (3) din Codul de procedură civilă, constatând că în mod greșit prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului, instanța de apel va anula hotărârea apelată și va judeca procesul, evocând fondul.

44. Instanța de apel nu a considerat necesar să fie pronunțată în cauză și o decizie intermediară, prin care să fie anulată sentința de primă instanță, deoarece, în primul rând, textul art. 480 alin. (3) din Codul de procedură civilă nu o impune, iar în al doilea rând, apelul de față poate fi soluționat printr-o decizie unică atât timp cât părțile nu au învederat necesitatea administrării unor probe noi în faza de apel.

45. În continuare, dezlegarea ce va fi dată de instanța supremă chestiunii de drept în discuție va produce consecințe

juridice asupra soluției pe fond și asupra raportului juridic de drept substanțial dedus judecății.

46. Dacă Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept va statua în sensul că obligația entității investite în mod legal cu soluționarea unei notificări în temeiul Legii nr. 10/2001 subzistă și după expirarea termenului prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, atunci soluția va fi de admitere pe fond a acțiunii și de obligare a pârâtului de a emite o dispoziție motivată care să constituie răspuns la notificarea formulată în baza Legii nr. 10/2001.

47. Dacă însă va statua în sensul că nu mai subzistă obligația entității investite în mod legal cu soluționarea unei notificări în temeiul Legii nr. 10/2001, după expirarea termenului prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, atunci soluția va fi de respingere pe fond a acțiunii.

48. Chestiunea de drept enunțată este nouă.

49. Curtea a constatat că este îndeplinită condiția nouității, în acord cu jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, deoarece problema „reînvierii” Legii nr. 10/2001 și a raportului juridic întemeiat pe Legea nr. 10/2001 — în al cărui conținut intră obligația entității investite conform Legii nr. 10/2001 de a emite o dispoziție motivată ca răspuns la notificarea legal formulată de reclamant — a devenit una actuală, după expirarea termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, fără ca entitatea investită să emită dispoziție de soluționare a notificării.

50. În acest moment există riscul unei practici viitoare neunitare în privința modalității de soluționare a acțiunilor având ca obiect obligație de a face întemeiate pe Legea nr. 10/2001, în condițiile expirării termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, motiv pentru care instanța de trimitere a considerat că mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile este util și necesar, problema de drept fiind una concretă, serioasă și suficient de dificilă, în privința căreia nu s-a cristalizat încă o practică judiciară.

51. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau a unei alte sesizări pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție consultate la data pronunțării încheierii de sesizare.

52. Instanța de trimitere a apreciat că este îndeplinită și această condiție, întrucât prin Decizia nr. 34/2018 a fost respinsă ca inadmisibilă sesizarea privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în sensul dacă poate fi sesizată instanța de judecată după împlinirea termenului de 6 luni instituit de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, cu o cerere de soluționare pe fond a notificării persoanei îndreptățite, notificare nesoluționată de către entitatea deținătoare, sau această cerere este tardivă, dat fiind că este formulată ulterior împlinirii termenului astfel instituit prin art. 35 alin. (2) din lege, respectiv dacă este tardivă sau nu cererea persoanei îndreptățite adresată instanței ulterior împlinirii termenului de 6 luni instituit prin art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, prin care se solicită obligarea unității deținătoare să soluționeze notificarea după împlinirea termenelor instituite prin art. 33 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 (obligație de a face). Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate a sesizării, anume ca de lămurirea respectivei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care a fost ridicată — deoarece atât problema tipului de acțiune

aflat la dispoziția persoanei care se consideră îndreptățită ulterior împlinirii termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, cât și eventuala tardivitate a introducerii acesteia sunt chestiuni ce țin de instituții de drept procesual care nu au fost aplicate și nu au fundamentat în mod direct soluția adoptată în cauză.

53. În schimb, în dosarul de față, reclamantii au investit instanța cu o acțiune având ca obiect obligația de a face întemeiată pe Legea nr. 10/2001, solicitând instanței să constate că obligația legală a entității investite de a soluționa notificarea subzistă, în temeiul Legii nr. 10/2001, și după expirarea termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, iar problema subzistenței obligației entității investite cu soluționarea notificării este o chestiune de drept material, interesând însuși raportul juridic de drept substanțial creat, în temeiul Legii nr. 10/2001, prin formularea notificării de către reclamant.

54. De asemenea, instanța de trimitere a apreciat că este îndeplinită această condiție și în raport cu Decizia nr. 85/2018, prin care s-a respins ca inadmisibilă sesizarea privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 33 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în sensul dacă acțiunea formulată de persoana îndreptățită, având ca obiect soluționarea pe fond a notificării formulate conform Legii nr. 10/2001, în cazul în care unitatea deținătoare nu a soluționat-o în termen, acțiune promovată după expirarea termenului de 6 luni, este prescrisă sau tardivă și dacă, după expirarea termenului de 6 luni, este afectat dreptul subiectiv al persoanei îndreptățite de a obține măsuri reparatorii. În ceea ce privește prima problemă de drept, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate ca instanța supremă să nu fi statuat asupra chestiunii de drept sesizate, față de considerentele Deciziei nr. 25/2018, în care Înalta Curte de Casație și Justiție a calificat termenele prevăzute de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 ca fiind termene procedurale legale, imperative și absolute, a căror nerespectare atrage decăderea conform dispozițiilor art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă. În ceea ce privește cea de-a doua problemă de drept, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat că posibilitatea valorificării dreptului subiectiv la măsuri reparatorii pe calea unei acțiuni separate, distincte de acțiunea reglementată de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, nu constituie o problemă de drept de care să depindă soluționarea apelului în cauză.

55. În schimb, în dosarul de față, soluția ce va fi pronunțată pe fondul acțiunii de către instanța de apel depinde de modul de dezlegare a chestiunii de drept, conform celor arătate anterior.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

56. În Dosarul nr. 45.709/3/2017, reprezentantul apelantului-reclamant a precizat, în esență, că textul de lege analizat — art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 — nu are în vedere decât acțiunile în realizarea dreptului, adică acelea prin care se solicită instanței soluționarea pe fond a notificării/cererii.

57. Intimatul-pârât a formulat concluzii orale, în cadrul cărora a susținut, în esență, că textul de lege analizat înglobează și acțiunile având ca obiect obligația de a face, respectiv obligația de a soluționa o notificare nesoluționată, ulterior expirării termenului de 36 de luni, întrucât acțiunea, astfel cum a fost

formulată, interferează cu dispozițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013.

58. În Dosarul nr. 8.316/3/2018, apelanții-reclamanți au formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept anterior menționate.

59. În motivarea cererii au arătat că, în fapt, chestiunea de drept este nouă, asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și că de lămurirea acesteia depinde soluționarea prezentei cauze, care se află în faza de apel, respectiv în ultimă instanță.

60. De asemenea, dezlegarea prezentei chestiuni de drept este de natură a preveni o practică neunitară în materie.

61. Au susținut că obligația de soluționare pe cale administrativă a notificărilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001 și nesoluționate subzistă și după expirarea termenelor prevăzute de art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013.

62. Intimatul-pârât nu a formulat un punct de vedere cu privire la problema de drept în discuție.

63. După comunicarea raportului, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, apelantul-reclamant din Dosarul nr. 45.709/3/2017 a depus, în termen legal, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, susținând, în esență, că atâta vreme cât norma conținută în art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 are caracter imperativ, ea urmează a fi aplicată strict ipotezelor din conținutul său normativ. De asemenea a susținut că titularul unui drept procedural ce trebuia exercitat într-un anumit termen stabilit de lege nu poate fi sancționat mai mult decât pentru neexercitarea dreptului, iar nu și pentru fapta ilicită a entității administrative de nerespectare a termenelor legale în care avea obligația să soluționeze notificarea, ce constituia premisa dreptului său la acțiune.

VI. Punctul de vedere al completelor de judecată care au formulat sesizările cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

64. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 45.709/3/2017 a exprimat două opinii.

65. Astfel, într-o opinie, se apreciază asupra incidenței art. 35 din Legea nr. 165/2013 și în privința cererilor având ca obiect obligarea entității investite la soluționarea notificării/cererii, apreciere fundamentată pe art. 4 din Legea nr. 165/2013. Din această perspectivă teleologică consacrată a Legii nr. 165/2013, de continuatoare a Legii nr. 10/2001 și a legilor funciare, perspectivă conjugată cu aplicarea metodei de interpretare sistematică a textului art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 cu dispozițiile evocate ale art. 4 din același act normativ, rezultă că norma juridică în discuție trebuie interpretată și subsecvent, aplicată, în mod extensiv, fapt care echivalează cu înglobarea în cadrul domeniului său de aplicare a tuturor cererilor de chemare în judecată prin care se solicită soluționarea notificărilor/cererilor, deci indiferent dacă de entitățile investite (pe calea obligației de a face) sau direct de către instanța de judecată sesizată.

66. În această opinie se observă că inconvenientul determinat de pierderea dreptului procesual de a sesiza instanța de judecată până la soluționarea administrativă, inconvenient constând în așteptarea astfel a unei perioade de timp (poate semnificative), a rezolvării notificării de către entitatea investită a fost generat eminent de pasivitatea actuală a persoanei îndreptățite ce nu a înțeles să respecte termenul de 6 luni

menționat. Pe cale de consecință, fiindu-i imputabil, persoana îndreptățită trebuie să îl și suporte.

67. În acest prim punct de vedere, interpretarea contrară, respectiv admiterea posibilității promovării unei acțiuni având ca obiect obligarea entității investite la soluționarea notificării, peste termenul prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, nu poate fi acceptată și deoarece ar determina consecința existenței unor reglementări diferite pentru situații dacă nu similare, cel puțin foarte apropiate, deci un tratament juridic diferit pentru persoane aflate în situații comparabile, contrar principiului nediscriminării și aceasta în contextul în care intenția legiuitorului a fost, indubitabil, de-a lungul timpului, aceea de a reglementa unitar materia restituirii imobilelor preluate abuziv în perioada comunistă.

68. În a doua opinie se apreciază că art. 35 alin. (2) nu poate fi interpretat decât în mod coroborat cu prevederile alineatului următor care vizează soluționarea pe fond a notificării, ceea ce determină concluzia că termenul de 6 luni se aplică exclusiv în situația în care se solicită rezolvarea notificării de către instanța de judecată.

69. Pe cale de consecință, o cerere având ca obiect obligarea entității investite la soluționarea notificării și întemeiată pe Legea nr. 10/2001 (sau după caz, pe legile funciare) nu va fi îngădită procesual de termenul de 6 luni stabilit de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

70. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 8.316/3/2018 a apreciat următoarele:

71. Obiectul acțiunii deduse judecătii în dosarul de față constă în solicitarea reclamanților de obligare a pârâtului la emiterea dispoziției cuprinzând propunerea de acordare a măsurilor compensatorii, ca răspuns la notificarea formulată de autorii acestora în condițiile Legii nr. 10/2001, iar temeiul de drept al acțiunii este dat de Legea nr. 10/2001.

72. În motivarea acțiunii, reclamanții au arătat că demersul judiciar a fost determinat de pasivitatea pârâtului de a-și îndeplini obligațiile ce decurg din Legea nr. 10/2001, fapt care echivalează cu refuzul acestuia de a soluționa notificarea.

73. Potrivit dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, entitatea investită cu notificarea formulată de reclamant (sau de autorul acestuia) avea obligația ca, în termen de 60 de zile de la înregistrarea notificării sau, după caz, de la data depunerii actelor doveditoare, potrivit art. 23, să se pronunțe, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată, asupra cererii de restituire în natură.

74. Legea specială privind regimul juridic al imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist (Legea nr. 10/2001) a reglementat astfel un cadru legal în temeiul căruia, ca urmare a formulării și înregistrării notificării, a luat naștere un raport juridic de drept substanțial, în conținutul căruia intră dreptul notificatorului, persoană care se consideră îndreptățită la obținerea măsurilor reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001, de a i se soluționa notificarea, precum și obligația entității investite de a se pronunța asupra ei, prin dispoziție motivată.

75. Termenul prevăzut de art. 25 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 nu a fost respectat de către intimatul-pârât, notificarea nefiind soluționată nici până în prezent.

76. Prin Decizia nr. XX/2007 Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite a arătat că „lipsa răspunsului unității deținătoare, respectiv al entității investite cu soluționarea notificării, echivalează cu refuzul restituirii imobilului, iar un asemenea refuz nu poate rămâne necenzurat, pentru că nicio

dispoziție legală nu limitează dreptul celui care se consideră nedreptățit de a se adresa instanței competente, ci, dimpotrivă, însăși Constituția prevede, la art. 21 alin. (2), că nicio lege nu poate îngreuna exercitarea dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea intereselor sale legitime”.

77. La data de 20 mai 2013 a intrat în vigoare Legea nr. 165/2013, care a devenit aplicabilă în privința tuturor cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a acestei legi — conform art. 4 din lege.

78. Prin dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 legiuitorul a instituit un nou termen în favoarea entității investite cu soluționarea notificării, de 36 de luni, începând cu data de 1 ianuarie 2014, în care intimatul-pârât să procedeze la soluționarea acesteia.

79. Nici termenul prevăzut de art. 33 din Legea nr. 165/2013 nu a fost respectat de către intimatul-pârât, notificarea nefiind soluționată nici până în prezent, deși (așa cum a arătat Curtea Constituțională în jurisprudența sa) legiuitorul a stabilit noi termene în care entitățile investite trebuie să soluționeze notificările, rațiunea legii fiind aceea de a crea un mecanism care să confere eficiență procesului reparatoriu al măsurilor abuzive de preluare a unor imobile în timpul regimului comunist și de a asigura, în același timp, certitudinea finalizării acestuia.

80. Concluzionând, obligația intimatului-pârât de a soluționa notificarea cu care a fost legal investit este o obligație legală, intră în conținutul raportului de drept substanțial născut prin depunerea notificării și nu a fost îndeplinită până în prezent de către acesta.

81. În ceea ce privește dreptul notificatorului de a primi un răspuns la notificarea formulată, jurisprudența Curții Constituționale este în sensul că acesta are „posibilitatea” de a acționa împotriva refuzului nejustificat al entității de a răspunde la notificare, posibilitate recunoscută în vechiul cadru procesual prin Decizia nr. XX/2007, iar în noul cadru procesual de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

82. Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că termenele prevăzute de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 sunt termene procedurale legale, imperative și absolute, a căror nerespectare atrage decăderea în condițiile art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Cu alte cuvinte, decăderea notificatorului din neexercitarea dreptului de a se adresa instanței judecătorești în termenul de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 operează doar pe plan procesual, astfel că notificatorul a pierdut numai dreptul de a promova acțiunea în soluționarea pe fond a notificării, acțiune reglementată de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

83. Problema care se pune este aceea dacă expirarea termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 a avut consecințe și pe planul dreptului substanțial.

84. În opinia instanței de trimitere nu a operat decăderea ca sancțiune de drept substanțial din dreptul de a-i fi soluționată notificarea, deoarece acest drept poate fi valorificat în cadrul acțiunii având ca obiect obligația de a face întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001.

VII. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

85. *Jurisprudența Curții de Apel București* — instanța de trimitere a comunicat sentințele Tribunalului București — Secția a IV-a civilă nr. 1.319 din 5 iunie 2018, pronunțată chiar în dosarul în care, în faza apelului, a fost formulată prima sesizare dintre cele de față, și nr. 467 din 13 martie 2019, prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea având ca obiect obligarea

municipiului București la emiterea dispoziției conform notificării, în temeiul art. 1.396 din Codul civil, și plata de daune cominatorii. În prealabil, a fost respinsă excepția tardivității, invocată de pârât în considerarea Legii nr. 165/2013. Apelul este în curs de soluționare.

86. Magistrații Curții de Apel București și ai instanțelor din raza de competență a acesteia au exprimat opinii teoretice cu privire la chestiunea de drept în discuție, fără a se putea contura o opinie majoritară.

Jurisprudența celorlalte instanțe din țară

87. *Curtea de Apel Bacău* a transmis punctul de vedere al magistraților din cadrul Tribunalului Neamț și Tribunalului Bacău, fără a depune hotărâri judecătorești relevante.

88. *Curtea de Apel Brașov* a comunicat sentințele nr. 58 din 4 martie 2019 și nr. 119 din 3 mai 2019, pronunțate de Tribunalul Brașov — Secția I civilă, care nu prezintă relevanță în cauză, deoarece din cuprinsul acestora reiese că reclamantii au solicitat instanței soluționarea pe fond a notificării, cu depășirea termenului prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, fără a se analiza situația unei cereri privind obligarea entității de a răspunde la notificare.

89. *Curtea de Apel Cluj* a transmis opiniile teoretice ale judecătorilor Secției civile a Tribunalului Cluj și Tribunalului Maramureș.

90. *Curtea de Apel Constanța* a transmis Decizia nr. 168/C din 25 octombrie 2018, vizând autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri anterioare, prin care a fost soluționată acțiunea în revendicare.

91. Tribunalul Constanța a comunicat că la nivelul Secției I civile există două opinii cu privire la chestiunea de drept în discuție, atașând în ilustrarea acestora sentințele civile nr. 420 din 21 februarie 2018, nr. 520 din 26 februarie 2019 (definitive prin neapelare), nr. 125 din 16 ianuarie 2019, nr. 714 din 14 martie 2019, nr. 337 din 12 februarie 2019 și nr. 840 din 2 aprilie 2019 [apelurile împotriva acestor sentințe, aflate în curs de soluționare la Curtea de Apel Constanța, fiind suspendate în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă, până la soluționarea prezentelor sesizări].

92. *Curtea de Apel Galați* a comunicat opiniile teoretice ale judecătorilor Secției I civile a Curții și ai Secției I civile a Tribunalului Galați.

93. *Curtea de Apel Ploiești* a comunicat deciziile pronunțate de Secția I civilă nr. 1.206 din 24 mai 2017 și nr. 1.547 din 12 iunie 2018, care nu sunt relevante din perspectiva problemei de drept: în prima cauză, cererea de soluționare în fond a notificării a fost respinsă, întrucât s-a constatat că notificarea fusese soluționată de unitatea deținatoare; în cea de-a doua cauză, pretențiile reclamantilor au fost admise, constatându-se îndreptățirea lor la măsuri reparatorii, fără a reieși din cuprinsul hotărârii menționate că cererea de chemare în judecată ar fi fost formulată cu depășirea termenului de 6 luni prevăzut de Legea nr. 165/2013. De asemenea s-a comunicat Decizia nr. 3.135 din 19 decembrie 2018 a aceleiași instanțe, prin care a fost admis apelul reclamantei împotriva sentinței prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea având ca obiect obligarea pârâtului de a răspunde la notificarea depusă în baza Legii nr. 10/2001, instanța de apel admitând cererea pe fond.

94. *Curtea de Apel Târgu Mureș* a comunicat opinia judecătorilor Tribunalului Harghita.

95. *Curtea de Apel Timișoara* a comunicat opinia judecătorilor Secției I civile a Tribunalului Arad și ai Secției I civile a Tribunalului Timiș.

96. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au exprimat opinii teoretice asupra problemei de drept.

97. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Hotărârile pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție în procedurile de unificare a practicii judiciare

98. *Prin Decizia nr. IX din 20 martie 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite* a statuat că „instanța căreia îi revine competența de a soluționa cererile formulate împotriva refuzului persoanei juridice notificate, deținătoare a imobilului, de a emite decizie sau dispoziție motivată de restituire în natură ori de acordare de despăgubiri, potrivit Legii nr. 10/2001, este secția civilă a tribunalului în a cărui rază teritorială își are sediul persoana juridică respectivă”.

99. *Prin Decizia nr. XX din 19 martie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite*, s-a statuat, în aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, că „instanța de judecată este competentă să soluționeze pe fond nu numai contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificarea părții interesate”.

100. *Prin Decizia nr. 5 din 16 martie 2015, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept*, s-a stabilit: „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în corelare cu art. 4, art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, este prematură cererea de chemare în judecată privind soluționarea pe fond a notificării nerezolvate de către entitatea deținătoare, cerere introdusă după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, dar anterior împlinirii termenelor din procedura prealabilă reglementate de acest act normativ. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1.528 din Codul civil coroborate cu dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, este prematură cererea persoanei îndreptățite adresată instanței ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, dar anterior împlinirii termenelor reglementate de art. 33 din acest act normativ de obligare a unității deținătoare să soluționeze notificarea la împlinirea termenelor respective.”

101. *Prin Decizia nr. 25 din 16 aprilie 2018, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept* a decis că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. II din Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, în cazul persoanelor îndreptățite la despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic

al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care au optat pentru returnarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către entitățile investite cu soluționarea notificării, în vederea restituirii, în natură sau prin compensare cu alte bunuri, a imobilelor, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a legii, se aplică în mod corespunzător termenele prevăzute de art. 33 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. Termenele prevăzute de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, curg de la data înregistrării dosarelor returnate la entitățile investite cu soluționarea notificării. Dacă cererea formulată conform art. II din Legea nr. 368/2013 nu poate fi soluționată prin restituirea în natură sau prin compensare cu alte bunuri, dispoziția/decizia inițială aflată în dosarul returnat de Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor continuă să producă efecte, fiind incidentă procedura măsurilor compensatorii sub formă de puncte prevăzută de capitolul III al Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare”.

102. *Prin Decizia nr. 34 din 14 mai 2018, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept*, a fost respinsă ca inadmisibilă sesizarea având următorul obiect: „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, poate fi sesizată instanța de judecată după împlinirea termenului de 6 luni instituit de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, ulterior împlinirii termenelor instituite prin art. 33 alin. (1) din această lege, cu o cerere de soluționare pe fond a notificării persoanei îndreptățite, notificare nesoluționată de către entitatea deținătoare, sau această cerere este tardivă, dat fiind că este formulată ulterior împlinirii termenului astfel instituit prin art. 35 alin. (2) din lege? În aplicarea art. 1.528 din Codul civil, raportat la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, este tardivă sau nu cererea persoanei îndreptățite adresată instanței ulterior împlinirii termenului de 6 luni instituit de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, prin care se solicită obligarea unității deținătoare să soluționeze notificarea după împlinirea termenelor instituite prin art. 33 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 (obligație de a face)?”.

103. *Prin Decizia nr. 85 din 26 noiembrie 2018, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept* a respins ca inadmisibilă următoarea sesizare: „1. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 33 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, acțiunea formulată de persoana îndreptățită, având ca obiect soluționarea pe fond a notificării formulate conform Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care unitatea deținătoare nu a soluționat-o în termen, acțiune promovată după expirarea termenului de 6 luni, este prescrisă sau tardivă? 2. După

expirarea termenului de 6 luni, prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, este afectat dreptul subiectiv al persoanei îndreptățite de a obține măsuri reparatorii sau persoana îndreptățită păstrează acest drept?”.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

104. Din verificările efectuate rezultă că prevederile art. 35 din Legea nr. 165/2013 au făcut obiect al unui număr mare de sesizări soluționate de Curtea Constituțională, relevante pentru problema analizată fiind deciziile nr. 115 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 17 aprilie 2015; nr. 113 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 23 mai 2016; nr. 685 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015; nr. 225 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 19 mai 2016.

105. În ce privește art. 35 din Legea nr. 165/2013, prin menționatele decizii, Curtea Constituțională a statuat că „textul de lege criticat conferă persoanelor interesate dreptul de a se adresa instanței pentru ca aceasta să se pronunțe asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și să soluționeze, de fapt, notificarea lăsată în nelucrare de entitatea investită de lege. Acest drept poate fi exercitat într-un interval de 6 luni, care începe să curgă de la expirarea termenelor prevăzute la art. 33, termene pe care Legea nr. 165/2013 le acordă entităților investite pentru soluționarea notificărilor.

106. Până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, persoanele interesate se puteau adresa justiției pentru atacarea refuzului nejustificat doar în temeiul Deciziei XX/2007 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, prin care recunoscuse, în lipsa unei reglementări legale exprese, această posibilitate. Or, art. 35 alin. (2) nu face altceva decât să normativizeze această posibilitate consacrată doar pe cale jurisprudențială, stabilind un cadru procesual în care acest drept să fie exercitat, în contextul economico-financiar al statului român descris în expunerea de motive a Legii nr. 165/2013 și având în vedere și cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Atanasiu împotriva României*.”

107. De asemenea, Curtea Constituțională a reținut, prin considerentul nr. 28 din Decizia nr. 113/2016, că „termenul de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu trebuie înțeles în sensul că numai după expirarea acestuia poate fi exercitată acțiunea împotriva actului entității administrative sau a refuzului nejustificat de emitere a acestuia, ci acesta este intervalul de timp în care persoana îndreptățită are posibilitatea de a se adresa instanței, având semnificația unui termen procedural, de exercitare a dreptului de sesizare a instanței de judecată cu soluționarea acțiunii în realizarea dreptului.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

108. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorul-raportor, constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, a apreciat că termenul de 6 luni nu se aplică cererilor formulate împotriva refuzului entităților investite de lege de soluționare a notificării, altele decât cele prevăzute de art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, iar obligația entității investite conform legii de soluționare, pe cale administrativă, a notificărilor legal formulate, fie prin restituire în natură, fie prin acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, se menține chiar în condițiile neexercitării procedurii judiciare prevăzute de art. 35 din Legea nr. 165/2013.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

109. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizărilor

110. Acest complet a fost investit prin două sesizări, după cum urmează:

A. Prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 se aplică numai acțiunii directe privind soluționarea pe fond a notificărilor/cererilor de restituire/cererilor de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, fiind de strictă interpretare și aplicare, sau se aplică și în privința acțiunilor prin care se solicită obligarea la soluționarea notificărilor/cererilor, de către entitățile investite cu soluționarea lor?

B. După apariția Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, respectiv a prevederilor art. 33, 34, 35 din Legea nr. 165/2013, mai subzistă obligația entității investite conform legii de soluționare, pe cale administrativă, a notificărilor legal formulate, fie prin restituire în natură, fie prin acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, în condițiile neexercitării procedurii judiciare prevăzute de art. 35 din Legea nr. 165/2013?

111. Prin dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă sunt instituite mai multe condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de pronunțare a unei hotărâri prealabile prin care să se dezlege o chestiune de drept, aceste condiții care trebuie îndeplinite cumulativ fiind următoarele:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate;
- Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

112. Analiza condițiilor de admisibilitate relevă următoarele:

113. Primele două condiții sunt îndeplinite, întrucât cauzele au ca obiect contestarea refuzului pretins a fi nejustificat al entităților investite cu soluționarea notificării formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 și se află în curs de judecare în apel pe rolul secțiilor civile din cadrul Curții de Apel București (instanța de trimitere).

114. Cauzele urmează a fi soluționate în ultimă instanță, deoarece în materia în care au fost declanșate aceste proceduri judiciare decizia ce urmează a se pronunța este supusă numai apelului, astfel încât este definitivă, în aplicarea art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă.

115. Art. 35 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 prevede în mod expres că sunt supuse numai apelului hotărârile judecătorești prin care instanța se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după

caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile Legii nr. 165/2013.

116. De asemenea, potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, contestația împotriva deciziei entității investite de lege de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură este supusă recursului, iar în conformitate cu dispozițiile art. 7 alin. (2) din Legea nr. 76/2012, în cazul în care prin lege specială se prevede că hotărârea judecătorească de primă instanță este supusă recursului, aceasta va fi supusă numai apelului.

117. Se constată, astfel, că este îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă.

118. De asemenea este întrunită și condiția privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

119. În litigiul în care a fost formulată prima întrebare, prima instanță a respins ca tardivă acțiunea îndreptată împotriva pârâtului municipiul București, iar prin motivele de apel, reclamantul a susținut aplicarea greșită în cauză a dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, întrucât această normă nu trebuie aplicată și în privința acțiunilor prin care persoanele îndreptățite solicită obligarea entităților investite să soluționeze notificările.

120. Se observă că, prin cererea de chemare în judecată, s-au formulat următoarele pretenții: să se constate calitatea reclamantului de persoană îndreptățită la acordarea de măsuri reparatorii pentru imobilul în privința căruia a formulat notificare în temeiul Legii nr. 10/2001; să se dispună, în temeiul Deciziei nr. XX/2007 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura recursului în interesul legii referitor la aplicarea art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, obligarea municipiului București la soluționarea notificării reclamantului, în principal prin compensarea cu un alt imobil, iar în subsidiar prin emiterea unei dispoziții cu propunere de acordare de măsuri compensatorii prin puncte.

121. Față de motivele de apel, instanța de trimitere va proceda în prealabil la calificarea acțiunii în raport cu pretențiile formulate și ulterior va stabili incidența în cauză a reglementării cuprinse în art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

122. Cu toate acestea, împrejurarea că dezlegarea dată în mecanismul de unificare a legii are relevanță doar în ipoteza unei anumite acțiuni, depinzând de calificarea juridică a acesteia, nu afectează condiția de admisibilitate a legăturii cu cauza. În aplicarea dispozițiilor art. 480 din Codul de procedură civilă, referitoare la soluțiile pe care le pronunță instanța de apel, este posibilă soluționarea apelului printr-o singură hotărâre, sub toate aspectele.

123. Pentru întrunirea condiției legăturii cu cauza este suficientă că întrebarea din sesizare are în vedere o chestiune ce interesează soluționarea apelului, indiferent de modalitatea de analizare a acestuia.

124. O concluzie similară se impune a fi reținută și în privința celei de-a doua întrebări, chiar dacă și în acel litigiu chestiunea de drept care face obiectul prezentei sesizări depinde de evaluarea altui aspect de către instanță.

125. Astfel, prima instanță a reținut tardivitatea cererii de chemare în judecată, iar prin motivele de apel reclamantii au criticat soluția adoptată sub aspectul greșitei calificări a acțiunii,

cu ignorarea temeiului juridic indicat expres și a obiectului, solicitând anularea în tot a sentinței apelate și evocarea fondului de către instanța de apel.

126. În acest context, instanța de apel va verifica prioritar calificarea acțiunii făcută de prima instanță și abia apoi, în raport cu atare calificare, va soluționa fondul raportului juridic dintre părți, de care este legată sesizarea de față, după cum s-a arătat chiar în cuprinsul încheierii de sesizare, în justificarea îndeplinirii cerinței de admisibilitate privind legătura cu cauza.

127. Identificarea soluției posibil a fi adoptată în cauză, dintre cele prevăzute de art. 480 din Codul de procedură civilă, este atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea apelului, iar alin. (3) al normei menționate permite pronunțarea unei decizii unice, de anulare a sentinței și de evocare a fondului de către instanța de apel.

128. Drept urmare, chiar dacă nu a fost pronunțată încă o hotărâre intermediară de anulare a hotărârii primei instanțe, se poate considera că de răspunsul la întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție depinde soluționarea pe fond a cauzei, în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă.

129. Referitor la condiția noutății chestiunilor de drept, în forma conturată prin sesizările formulate de către instanțele de trimitere, se constată următoarele:

130. Din jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție formată în procedura prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă rezultă că cerința noutății este îndeplinită nu numai atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, dar și în situația unor reglementări mai vechi, dar asupra cărora instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, devenind actuală aplicarea frecventă a normei juridice.

131. În ambele cazuri este necesar a nu se fi dezvoltat o practică judiciară ce relevă o anumită interpretare și aplicare a normei vizate de chestiunea de drept, întrucât, după cum s-a decis în mod constant, orientarea jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor analizate și existența unei practici a instanțelor naționale determină pierderea caracterului de noutate a chestiunii de drept supuse analizei.

132. Ambele întrebări adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție au ca premisă epuizarea perioadei de 6 luni la care se referă dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, fără ca titularul notificării formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 să sesizeze instanța de judecată în legătură cu nesoluționarea notificării în termenele prevăzute de art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013.

133. Conform celor reținute, în mod necontestat, în ambele litigii, termenul în care pârâtul municipiul București trebuia să soluționeze notificările înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 s-a împlinit la data de 1 ianuarie 2017, de la care a curs termenul de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

134. Așadar, abia după data de 1 ianuarie 2017 au luat naștere situațiile juridice precum cele din litigiile pendinte, generate de absența demersurilor judiciare ale persoanei îndreptățite până la acea dată, context în care se consideră că este vorba despre o aplicare actuală a dispozițiilor legale vizate de întrebările formulate.

135. Din hotărârile judecătorești atașate răspunsurilor comunicate de către curțile de apel, la solicitarea Înaltei Curți

de Casație și Justiție, rezultă, pe de o parte, că au fost soluționate definitiv câteva cauze similare celor din litigiile în care s-au formulat sesizările de față, însă majoritatea hotărârilor nu sunt definitive, iar, pe de altă parte, că nu s-a conturat o orientare certă și consistentă a practicii către o anumită interpretare și aplicare a normei din perspectiva chestiunilor de drept.

136. Aceste constatări sunt confirmate și de verificările proprii asupra stadiului jurisprudenței, care au evidențiat că un număr mare de cauze de același tip se află pe rolul instanțelor de apel, în unele dintre ele dispunându-se suspendarea judecării în considerarea sesizărilor de față.

137. Se poate vorbi, astfel, despre o practică în curs de formare, ce justifică declanșarea mecanismului de prevenire a practicii neunitare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

138. În acest context este întrunită și cerința de admisibilitate privind noutatea.

139. Cea din urmă condiție este, de asemenea, îndeplinită, întrucât sesizările pentru dezlegarea unor chestiuni de drept similare au fost respinse ca inadmisibile. Totodată, nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare având ca obiect chestiunile de drept de față.

Asupra fondului sesizărilor

140. Chestiunea de drept pe care o conține prima sesizare rezidă în clarificarea domeniului de aplicare a dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în sensul dacă acestea sunt aplicabile tuturor cererilor prin care se solicită soluționarea notificărilor/cererilor, fie de către entitățile investite (pe calea obligației de a face), fie direct, de către instanța de judecată sesizată.

141. Dezlegarea solicitată Înaltei Curți de Casație și Justiție permite a se stabili dacă cererea din litigiul aflat pe rolul instanței de trimitere, având ca obiect obligarea la soluționarea notificării/cererii (formulate în baza Legii nr. 10/2001) a entității investite de lege, trebuie formulată în termenul de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

142. Din cele două opinii ale completului de judecată asupra chestiunii de drept rezultă că dezlegarea a fost solicitată pentru a se analiza dacă art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 înglobează în domeniul său de aplicare toate cererile de chemare în judecată.

143. O asemenea analiză presupune a se stabili dacă norma este susceptibilă de o interpretare restrictivă ori de o interpretare extensivă, în funcție de concordanța între formularea textului și situațiile pe care legiuitorul le-a avut în vedere la edictarea normei din art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

144. Legea nr. 165/2013 a fost adoptată în urma recomandărilor făcute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea-pilot adoptată în anul 2010 în Cauza *Maria Atanasiu împotriva României*, cu intenția de a eficientiza și finaliza procesul de acordare a măsurilor reparatorii convenite pentru imobilele preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, proces început prin legi anterioare și aflat în diferite stadii de soluționare a „cererilor” în sensul art. 3 pct. 1 din lege, inclusiv a notificărilor formulate în baza Legii nr. 10/2001.

145. În acest scop, prin art. 33 din Legea nr. 165/2013 au fost instituite noi termene de soluționare a cererilor depuse în

baza legilor de reparație și nesoluționate până la data intrării în vigoare de către entitățile investite de lege.

146. De asemenea, prin art. 34 s-au prevăzut termene de soluționare a dosarelor în sarcina altor entități investite de lege, cu atribuții în procesul de restituire a imobilelor preluate abuziv și de stabilire a măsurilor reparatorii.

147. În conformitate cu prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, vizate de sesizările de față, „în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor”.

148. Finalitatea demersului judiciar la care se referă norma citată este explicitată în alin. (3), care trimite în mod expres la alin. (2) din art. 35, în sensul că, „în cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi”.

149. Conexiunea logică impusă de norma de trimitere indică sfera acțiunilor la care se referă art. 35 alin. (2), anume cele în care notificarea este soluționată pe fond chiar de către instanța de judecată. În cadrul acestor acțiuni, instanța procedează în același mod ca în cazul contestației reglementate prin art. 35 alin. (1), formulate împotriva deciziei/dispoziției motivate emise de entitatea investită de lege, cu diferența că acțiunile prevăzute de alin. (2) sunt generate de refuzul de soluționare a notificării pe cale administrativă.

150. Acțiunile prin care se tinde la soluționarea pe fond a notificării de către instanța de judecată sunt în mod evident distincte de cele prin care titularul notificării urmărește doar a-l constrânge pe debitor, cu concursul instanței, să execute el însuși obiectul obligației. În primul caz, persoana îndreptățită urmărește constatarea de către instanță a existenței și întinderii dreptului de proprietate și pronunțarea unei hotărâri de restituire în natură a bunului sau, după caz, de acordare a măsurilor reparatorii în condițiile legii.

151. Chiar dacă ambele acțiuni sunt îndreptate împotriva refuzului nejustificat al entității investite de lege de soluționare a notificării, ele relevă mijloace procesuale diferite, în primul rând pretenții diferite, ca obiect al cererii de chemare în judecată, și conduc la un rezultat diferit, anume la un titlu executoriu privind însuși dreptul la măsuri reparatorii în primul caz, respectiv la un titlu executoriu pentru obligarea entității investite de lege la soluționarea notificării, în al doilea caz.

152. Prerogativa expres recunoscută instanței de judecată prin art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 nu este altceva decât o consacrare legislativă a soluției adoptate prin Decizia nr. XX/2007, în aplicarea art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001. Prin decizia pronunțată în recurs în interesul legii s-a statuat că „instanța de judecată este competentă să soluționeze pe fond nu numai contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificarea părții interesate”.

153. Întrucât reglementarea Legii nr. 165/2013 a preluat un tip de acțiune în justiție recunoscut în materia Legii nr. 10/2001 prin mecanismul de unificare jurisprudențială, pentru identificarea intenției legiuitorului la edictarea normei este relevant a se reaminti că, anterior Deciziei nr. XX/2007, a fost

pronunțată, tot într-un recurs în interesul legii, Decizia nr. IX/2006, prin care s-a stabilit că „instanța căreia îi revine competența de a soluționa cererile formulate împotriva refuzului persoanei juridice notificate, deținătoare a imobilului, de a emite decizie sau dispoziție motivată de restituire în natură sau de acordare de despăgubiri potrivit Legii nr. 10/2001, este secția civilă a tribunalului în a cărui rază teritorială își are sediul persoana juridică respectivă”.

154. În considerentele care susțin dezlegarea dată prin Decizia nr. IX/2006 cu privire la competența jurisdicțională s-a reținut că cererile împotriva refuzului de a se emite decizie sau dispoziție motivată vizează drepturile subiective civile prevăzute de Legea nr. 10/2001, aplicându-li-se dispozițiile acestui act normativ cu caracter special. Totodată, aceste cereri nu sunt premature sau inadmisibile, întrucât o atare respingere „ar însemna să se nesocotească, printr-un formalism excesiv, caracterul reparatoriu al Legii nr. 10/2001 și să fie împiedicate persoanele îndreptățite să-și redobândească imobilele ce li s-au preluat abuziv”.

155. Cererile prin care se solicita instanței, la acel moment, să cenzureze refuzul emiterii deciziei prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 aveau ca obiect obligarea entității investite de lege la soluționarea notificării. Abia ulterior s-a dezvoltat o practică neunitară în privința cererilor având ca obiect soluționarea pe fond a notificării de către instanța de judecată, divergență tranșată prin Decizia nr. XX/2007.

156. Așadar, anterior Legii nr. 165/2013, titularii notificărilor nesoluționate în termenul legal aveau la îndemână mai multe acțiuni, cu obiect concretizat în pretenții diferite și al căror regim juridic a fost stabilit în mecanismele de unificare a jurisprudenței.

157. Prin Legea nr. 165/2013, cu referire la cererile formulate în temeiul Legii nr. 10/2001, a fost reglementat exclusiv dreptul la cea de-a doua acțiune dintre cele menționate anterior, după cum rezultă din coroborarea dispozițiilor alin. (2) și (3) ale art. 35.

158. Rațiunea opțiunii este evidentă și răspunde finalității de accelerare a procesului de restituire sau de acordare a măsurilor reparatorii urmărite prin reglementarea în ansamblul său. Prima acțiune conduce la temporizarea procedurii, deoarece notificarea urmează a fi soluționată tot de către entitatea investită de lege, iar persoana îndreptățită va avea deschisă exclusiv calea contestației împotriva eventualei decizii/dispoziții motivate, prevăzută de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 cu referire la art. 25 și 26 din Legea nr. 10/2001, care va putea fi contestată în conformitate cu art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013.

159. În contextul deciziilor nr. IX/2006 și nr. XX/2007, din care rezultă distincțiile între acțiunile uzitate în practică anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, preluarea în mod expres doar a uneia dintre aceste acțiuni denotă intenția de reglementare a unui tip special de acțiune în justiție pentru exercitarea vocației la măsuri reparatorii, a celui mai energic în atingerea scopului de acordare a reparației prejudiciului cauzat prin preluarea abuzivă a imobilului anterior anului 1989, compatibil cu reglementarea de ansamblu.

160. Rigorile legale care caracterizează acțiunea expres reglementată sunt de strictă interpretare și aplicare, în conformitate cu principiul general de drept *exceptio est strictissimae interpretationis*.

161. Interpretarea logică și istorico-teleologică a normei, astfel cum s-a arătat anterior, exclude extinderea aplicării art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 și la alte acțiuni prin care se tinde la cenzurarea de către instanța de judecată a refuzului

nejustificat al entității investite de lege de a emite decizia/dispoziția motivată, precum cea din litigiile pendinte pe rolul instanțelor de trimitere.

162. Pentru aceste considerente se impune a se răspunde la prima întrebare în sensul următor: în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, termenul de 6 luni nu se aplică cererilor formulate împotriva refuzului entităților investite de lege de soluționare a notificării, altele decât cele prevăzute de art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013.

163. Dezlegarea dată anterior, precum și considerentele care o susțin sunt utile în parte și pentru răspunsul la cea de-a doua întrebare din sesizările conexe formulate în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă.

164. În motivarea admisibilității sesizării, completul de judecată a arătat că dezlegarea este necesară pentru tranșarea fondului raportului juridic de drept substanțial în cadrul unei acțiuni de obligare la soluționarea notificării a entității investite de lege în acest sens, acțiune introdusă după împlinirea termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 și care nu presupune soluționarea pe fond a notificării chiar de către instanță, pentru a fi aplicabil art. 35 alin. (3) din lege.

165. Întrebarea cu finalitatea explicată de instanța de trimitere are ca premisă neaplicarea dispozițiilor art. 35 alin. (2) și (3) din Legea nr. 165/2013 în ipoteza unei acțiuni de obligare la soluționarea notificării a entității investite de lege.

166. Întrucât această premisă a fost validată prin dezlegarea dată chestiunii de drept ce formează obiectul primei sesizări, potrivit celor expuse anterior, se constată că cea de-a doua întrebare are obiect, urmând a fi analizată ca atare.

167. Cu toate că întrebarea se referă în mod explicit la supraviețuirea obligației de soluționare a notificării pe cale administrativă, este util a se analiza, avându-se în vedere finalitatea explicată de instanța de trimitere, și dacă însuși dreptul subiectiv valorificat în acțiuni de obligare la soluționarea notificării a entității investite de lege este afectat după expirarea termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

168. În acest sens, chiar completul de judecată, exprimându-și punctul de vedere asupra chestiunii de drept, a arătat că trebuie lămurit dacă sancțiunea decăderii pentru nerespectarea termenului procedural de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 produce efecte și pe planul dreptului substanțial, respectiv conduce sau nu la pierderea însuși dreptului la soluționarea notificării formulate în baza Legii nr. 10/2001.

169. În consecință, chestiunea de drept supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție rezidă în a se clarifica dacă neexercitarea procedurii prevăzute de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 îl împiedică pe titularul notificării nesoluționate să obțină de la debitor, cu concursul instanței de judecată, executarea ulterioară a obligației de soluționare a notificării.

170. Mai mult, întrucât întrebarea face referire în mod expres la menținerea obligației în sarcina entității investite de lege după expirarea termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, ar trebui lămurită eventuala stingere a obligației menționate în această ipoteză.

171. Cât privește îndreptățirea titularului notificării nesoluționate la executarea obligației chiar de către debitor, se rețin următoarele:

172. Prin Decizia nr. 25/2018, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a calificat termenele prevăzute de art. 35

alin. (2) din Legea nr. 165/2013 ca fiind termene procedurale legale, imperative și absolute, a căror nerespectare atrage decăderea conform dispozițiilor art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

173. Această dezlegare este confirmată prin Decizia nr. 85/2018, prin care Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins ca inadmisibilă sesizarea privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 33 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, apreciind că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate ca instanța supremă să nu fi statuat asupra chestiunii de drept sesizate, față de considerentele susmenționate din Decizia nr. 25/2018.

174. În contextul statuării instanței supreme în privința calificării termenului prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 și a sancțiunii aplicabile în cazul nerespectării acestuia, ce nu pot fi repuse în discuție, trebuie reamintit că decăderea reglementată prin art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă are ca efect pierderea dreptului procesual care nu a fost exercitat în termenul legal.

175. În consecință, cererea de sesizare a instanței în temeiul art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu mai poate fi formulată după expirarea termenului de 6 luni.

176. În schimb, nu se poate reține o concluzie similară în privința altor cereri formulate împotriva refuzului nejustificat de soluționare a notificării.

177. Decăderea, ca sancțiune procedurală, nu trebuie confundată cu decăderea de drept civil, astfel cum este reglementată de Codul civil, ale cărui dispoziții, potrivit art. 2 alin. (2), constituie dreptul comun „pentru toate domeniile la care se referă litera sau spiritul dispozițiilor sale”. Această decădere, prevăzută de art. 2.545—2.550 din Codul civil, conduce, potrivit art. 2.545, la pierderea chiar a dreptului subiectiv în cazul neexercitării acestuia în termenul stabilit prin lege sau prin voința părților pentru exercitarea unui drept sau săvârșirea unor acte unilaterale.

178. Drept urmare, a extinde efectele decăderii pentru nerespectarea termenului procedural de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 asupra dreptului subiectiv însuși ar echivala cu confundarea nepermisă a sancțiunii de drept procesual cu sancțiunea de drept civil. Mai mult, s-ar ajunge la o dublă calificare a aceluiași termen ca fiind procedural, dar și de drept substanțial, dată fiind condiția expresă din art. 2.545 din Codul civil ca termenul pentru exercitarea unui drept să fie instituit prin lege sau prin voința părților.

179. Este adevărat că decăderea, ca sancțiune procedurală, deși nu atinge dreptul subiectiv ce se valorifică prin acțiune, poate duce în mod indirect la pierderea dreptului la acțiune, mai exact a unei componente a sa, și anume a dreptului de a obține condamnarea pârâtului.

180. Acest efect indirect se produce, însă, numai în privința dreptului la acțiune expres reglementat prin art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, nu și în privința altor acțiuni ce nu intră în domeniul de aplicare al normei menționate, precum cererile din litigiile pendinte pe rolul instanțelor de trimitere, potrivit chestiunii de drept tranșate în prima sesizare din cauza de față.

181. Mai mult decât atât, acceptarea unei concluzii contrare ar deschide calea unei interpretări în sensul suprimării prin lege a dreptului titularului de a sesiza instanța pentru constrângerea debitorului la executarea obligației.

182. Or, dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu exclud promovarea unei alte cereri în justiție decât cea expres reglementată, prevăzând doar „posibilitatea” persoanei care se consideră îndreptățită de a se adresa instanței judecătorești pentru a obține constatarea existenței și a întinderii dreptului de proprietate și acordarea măsurilor reparatorii prevăzute de lege.

183. De asemenea, nici nu s-ar putea considera că acțiunile de tipul celor din litigiile pendinte tind la eludarea normei din art. 35 alin. (2) al Legii nr. 165/2013, atunci când sunt formulate după expirarea termenului imperativ de 6 luni.

184. Legea nr. 165/2013 are ca scop nu numai accelerarea, dar și finalizarea procedurilor începute prin formularea cererii în baza Legii nr. 10/2001, iar de emiterea deciziei/dispoziției motivate a entității investite de lege este legată întreaga procedură ulterioară, reglementată, după caz, prin Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 165/2013 și care se încheie cu restituirea în natură sau, după caz, cu plata despăgubirilor convenite persoanei îndreptățite.

185. Cât timp notificarea nu a fost soluționată și nu a intervenit o cauză de stingere a obligației soluționării notificării, nu poate fi infirmată îndreptățirea titularului notificării de a pretinde îndeplinirea obligației, pentru valorificarea dreptului subiectiv la măsurile reparatorii prevăzute de lege.

186. Titularul notificării nesoluționate în termenul legal suportă doar riscul temporizării și al finalizării cu întârziere a procedurii, în condițiile în care nu recurge în termenul de 6 luni la calea procesuală deschisă prin dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, deoarece nu va mai putea sesiza ulterior instanța pe acest temei de drept, chiar dacă entitatea investită de lege va persista în refuzul de emitere a deciziei/dispoziției motivate și după obținerea titlului executoriu vizând constrângerea sa la executarea obligației.

187. Cât privește stingerea obligației debitorului de soluționare a notificării formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 este de reținut că prin Decizia nr. 5/2015 s-a considerat că este prematură cererea de chemare în judecată privind soluționarea pe fond a notificării nerezolvate de către entitatea deținătoare, cerere introdusă după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, dar anterior împlinirii termenelor din procedura prealabilă reglementate de acest act normativ.

188. Această dezlegare s-a fundamentat *inter alia* pe considerentul că, în contextul Legii nr. 165/2013, obligația entității investite de lege de soluționare a „cererilor” — în sensul art. 3 pct. 1 din Legea nr. 165/2013 — este exigibilă la data împlinirii termenelor prevăzute de art. 33 și 34 din acest act normativ.

189. În consecință, legea privind modurile de stingere a obligației este cea de la data exigibilității acesteia.

190. Potrivit art. 1.615 din Codul civil, „obligațiile se sting prin plată, prin compensație, confuziune, remitere de datorie, imposibilitate fortuită de executare, precum și prin alte moduri expres prevăzute de lege.”

191. Pe acest temei, doar stingerea prin plată poate fi luată în considerare în contextul art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în ipoteza în care s-a pronunțat o hotărâre prin care instanța a soluționat pe fond notificarea, în substituirea entității investite de lege. În acest caz, obligația se consideră a fi fost executată, iar executarea oricărei prestații care constituie obiectul însuși al obligației reprezintă o plată, în conformitate cu dispozițiile art. 1.469 alin. (2) din Codul civil.

192. Pe cale de consecință, cât timp legiuitorul, printr-o prevedere expresă, nu a legat stingerea obligației în discuție de nesesizarea instanței de judecată în temeiul art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu se poate ajunge la concluzia stingerii obligației entității investite de lege în această ipoteză.

193. În consecință, se impune a se răspunde la cea de-a doua întrebare în sensul următor: în interpretarea și aplicarea

dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, obligația entității investite conform legii de soluționare, pe cale administrativă, a notificărilor legal formulate, fie prin restituire în natură, fie prin acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, se menține chiar în condițiile neexercitării procedurii judiciare prevăzute de art. 35 din Legea nr. 165/2013.

194. Pentru toate aceste considerente,

ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizările conexe formulate de Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și Secția a IV-a civilă, în dosarele nr. 45.709/3/2017 și nr. 8.316/3/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, stabilește următoarele:

Termenul de 6 luni nu se aplică cererilor formulate împotriva refuzului entităților investite de lege de soluționare a notificării, altele decât cele prevăzute de art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013.

Obligația entității investite conform legii de soluționare, pe cale administrativă, a notificărilor legal formulate, fie prin restituire în natură, fie prin acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, se menține chiar în condițiile neexercitării procedurii judiciare prevăzute de art. 35 din Legea nr. 165/2013.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 14 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI I CIVILE
LAURA-MIHAELA IVANOVICI

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

